

Neden Bediüzzaman Hazretleri hayatı boyunca âsâyîşin muhafazasına dikkat etmiş ve talebelerine de bunu tavsiye etmiştir?

---

*Malum olduğu üzere, hakikatların, akliselime takdimi ve tebellürü için en müessir an, ruhların sakin olduğu, arzuların dizginlendiği **huzur ve sükûnet** zamanıdır. Huzur ve sükûnet ise, âsâyîşin kemaline bağlıdır.*

Anarşi ve terörün, fitne ve fesadın kuvvet bulduğu zamanlarda, hakikatları idraklere sunmak mümkün olmaz. Çünkü o anda, hâkimiyet, terör ve anarşinin eline geçmiştir. Artık insanların itidal ile akliselimle hareket etmeleri imkânsız hale gelmiştir. Çünkü anarşi ve terör hengâmında, hak ve adâletin gerçek mizanlarına uymak oldukça zordur.

İnsanlık tarihini tedkik ve tahkik eden müdakkikler için, en müheyyic hâdiselerden birisi, sahabe-i kiram arasında, İbn-i Sebe ve Hâricîlerin ifsadlarıyla vukua gelen elim facialardır.

Evet, terör ve nifakın şiddeti, o asırda bile huzur ve sükûnu zîr-ü zeber etti. Fitne ve ihtilafın çelik pençesi altında, o kahra lââyık olmayan insanlar, elim bir âkibete dûçar oldular. Artık hâkimiyet, zâlim fitnenin eline geçmişti, Esedullah unvanını alan bir zâtın, eli ayağı bağlanarak, dînen mükellef olduğu Hakka davet vazifesini hakkıyla yerine getiremez oldu ve üstelik O'nun faziletinden, ferasetinden, ilim ve irfanından kemaliyle istifade edilemedi. Dünya üzerinde yayılmakta olan nurun şayan-ı hayret inkişafı, o süre içinde tevakkuf etti.

İşte bu gibi ibretli hadiselerden dolayı, Üstadımız, yüce ferâgatıyla, şecâatiyle, merhamet ve şefkatiyle yapmış olduğu bir asra yakın manevî mücâhedesinde, talebelerini fitne ve fesadı, nifak ve şikakı netice verecek, âsâyîşi zedeleyecek her türlü hareketten büyük bir hassasiyetle uzak tutmuş ve onları Müslümanları birbirine düşürecek davranışlardan şiddetle sakındırmıştır. Zamanın idarecilerine de hayati önem taşıyan konularda gerekli ikazı yapmaktan bigâne kalmamıştır.

Üstadımızın bu irşâd metodunu, geçmiş asırlarda gelen kutuplarda, gavslarda, müceddid ve müçtehidlerde de müşahede etmekteyiz. Mesela, **İmam-ı Rabbanî** gibi bir müceddidin, kendisini senelerce hapsediren ve Ehl-i sünnet itikadının en büyük bir düşmanı olan Ekber Şah'a karşı ayaklanma hazırlığına girişen Selim Şah'ın yardım talebini reddettiği, hatta O'nu babasına isyandan vazgeçirdiği bir vakiadır.

Yine, şeriat-ı garra-yı Muhammediye'nin büyük bir rüknü olan **İmam-ı A'zam Hazretleri**, hem Emeviler hem Abbasiler devrinde hapse atıldığı, nice zulümlere, işkencelere maruz bırakıldığı hâlde, müsbet hareketi elden bırakmamış, idareyi

---

devirmeyi aklından bile geçirmemiştir. Hâlbuki o gün, başta seyyidler olmak üzere, bütün mü'minler O'nun arkasındaydı; muvaffak olması kuvvetle muhtemeldi.

Bu iki misali teyid eden daha birçok vakıa tarihte mevcuttur.

*Demek ki, **irşâd ve tebliğ**, huzur ve âsâyişin mevcudiyeti ve devamıyla mümkündür.*

Peygamberimiz'in (A.S.V.) devletsiz bir millet içinde gönderilmesikader-i ilâhî'nin, zikrettiğimiz hakikata bir remzi olsa gerektir. Resûlullah Efendimizin (A.S.V.) karşısında bir devlet mevcut olmadığından, imân ve Kur'an hakikatlarını kalplere hâkim kılması oldukça kolay oldu. Şayet, Roma gibi aristokrat bir devletin içinde zuhur etseydi, dinin neşrinde ciddî manilerle karşılaşabilirdi.

Evet, nifaka ve tefrikaya düşerek parçalanan bir milletin, asla pâyidar olamayacağına inanan Bediüzzaman Hazretleri, âsâyişin muhafazasına büyük ehemmiyet vermiştir. Risale-i Nur'da bunu defalarca dikkat nazarlarına arzetmiştir.

Bunlardan birkaç misâl:

"İmân ilminden ibaret olan Risale-i Nur eczaları, emniyet ve âsâyişi temin ve te'sis ederler. Evet, güzel seciyelerin ve iyi hasletlerin menşe' ve menbaı olan imân; elbette emniyeti bozmaz, temin eder. İmansızlıktır ki, seciyesizliği ile emniyeti ihlâl eder."(Tarihçe-i Hayat)

"Mesleğimiz, sırr-ı ihlâsa dayanıp, hakaik-i îmaniye olduğu için; hayat-ı dünyaya, hayat-ı içtimaiyyeye mecbur olmadan karışmamak ve rekabet ve tarafgirliğe ve mübârezeye sevkeden hâlâttan tecerrüd etmeye mesleğimiz itibariyle mecburuz." (Kastamonu Lahikası)

"Madem îman hizmetinde ihlâs-ı etemle, anaşiliği durdurmakla, âsâyişi muhafaza etmekle sabır ve tahammül gerektir. Ben de bunun için rahatımı, haysiyetimi feda ediyorum. Onları da helâl ediyorum." (Şualar)

"Bize ezâ ve cefâ edenlere karşı hiçbir talebemin kalbinde zerre kadar intikam emeli beslememesini ve onlara mukabil Risale-i Nur'a sadâkat ve sebatla çalışmalarını tavsiye ederim. Ben çok hastayım. Ne yazmaya, ne söylemeye takatim kalmadı. Belki de bunlar son sözlerim olur. Medreset-üz Zehra'nın Risale-i Nur talebeleri bu vasiyetimi unutmasınlar."(Emirdağı Lahikası)

Bir asra yakın ömründe imân ve mârifete ait kudsî hakikatları büyük bir vukufiyetle Kur'an'dan istihraç ederek, bu milletin imanının muhafazasına ve tekâmülüne

---

çalışan Bediüzzaman gibi âlî himmet bir dâhinin, âsâyîşin muhafazasına gayret göstermesi, bu millet için, üzerinde ehemmiyetle durulması gereken hayatî bir meseledir. Üstad'ın bu vadide duyduğu endişelerin ve gösterdiği gayretlerin, derin sırlara ve hikmetlere istinad edeceği aşikârdır.

Bunlardan beşini nazar-ı mütalâaya arz ediyorum:

1) Hz. Üstad'ın âsâyîşin muhafazasına fevkalâde ehemmiyet vermesinin en büyük sebebi, **anarşiyi küfr-ü mutlakın semeresi olarak mülâhaza etmesidir. Eserlerinde bu mânâ üzerindeki hassasiyetini büyük bir heyecanla ifade buyurmuştur. Bunlardan birkaç misâl:**

"Ben elli-altmış senedir küfr-ü mutlaka karşı imana hizmet etmek ve küfr-ü mutlakın neticesi olan anarşilikten milleti kurtarmak için bütün kuvvetimle îman hizmetindeki ihlâsın neticesi olan âsâyîşi muhafaza ile bir cânî yüzünden on mâsumu zulümden kurtarmak için rahatımı, şerefimi, haysiyetimi hattâ lüzum olsa hayatımı feda etmekle, herbir tazyikata, mânâsız, lüzumsuz şeylere karşı sabır ve tahammül ettim. İşte benim otuz-kırk senedir bu hizmet-i îmaniye için, benim hakkımda habbeyi kubbe yapıp bir bardak suda fırtına çıkarıp beni tâciz ettikleri hâlde, sırf hizmet-i îmaniyenin bir neticesi olan âsâyîş için sabır ve tahammül ettim." (Emirdağı Lahikası)

"Artık yeter! Kabir kapısındaım, beni dünyaya baktırmayınız..."

"Hem emniyet-i umumiye reisi olduğunuz cihetle, benim hizmetime taraftar olmanız lâzım. Çünkü mahkemelerce sabit olduğu gibi, Risale-i Nur'un dersleri, dünyaya baktığı vakit bütün kuvvetleriyle âsâyîşin temellerini muhafaza etmek, korumak ve fesat ve ihtilâllerin önünü kesmek olmasından, kudsî ve maneî inzibat komiserleri hükmünde olduğuna delil, üç vilâyet zâbitaları anlamışlar." (Emirdağı Lahikası)

"Bu vatanın ve bu milletin hayat-ı içtimaiyesi bu acaib zamanda anarşilikten kurtulmak için beş esas lâzım ve zaruridir: *Hürmet, merhamet, haramdan çekinmek, emniyet, serseriliği bırakıp itaat etmektir.*"

"Risale-i Nur hayat-ı içtimaiyeye baktığı zaman, bu beş esas kuvvetli ve kudsî bir surette tesbit ve tahkim ederek, âsâyîşin temel taşını muhafaza ettiğine delil ise; bu yirmi sene zarfında Risale-i Nur'un, yüz bin adamı vatan ve millete zararsız birer uzv-u nâfi haline getirmesidir... Demek Risale-i Nur'un ekseriyet-i mutlaka

---

eczalarına ilişenler her halde bilerek veya bilmeyerek anarşilik hesabına vatana ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiyyeye hıyânet ederler.” (Şualar)

2) Risale-i Nur’un irşâd metodunu “**acz, fakr, şefkat, tefekkür tarîki**” şeklinde ifade buyuran Hz. Üstad, âsâyişin muhafazası için gösterdiği fevkalâde hassasiyetin bir sebebini de “**şefkat**” olarak izah eder. Bu mânâyı eserlerinin birçok yerinde, ehemmiyetine binaen, defalarca nazara verir. **Şöyle ki:**

*“Ben Risale-i Nur mesleğinin esası ve otuz senedenberi bir düstur-u hayatım olan şefkat itibariyle bir mâsuma zarar gelmemek için, bana zulmeden cânîlere değil ilişmek, hatta beddua edemiyorum. Hatta en şiddetli garazla bana zulmeden fâsık, belki dinsiz zâlimlere hiddet ettiğim hâlde, değil maddî, belki beddua ile de mukabeleden beni o şefkat men’ediyor. Çünkü o zâlim gaddarın, ya peder ve vâlidesi gibi, ihtiyar bîçârelere veya evlâdı gibi mâsumlara maddî ve manevî darbe gelmemek için, o dört mâsumların hatırına binaen, o zâlim gaddara ilişmiyorum, bazan helâl ediyorum. **İşte bu sırr-ı şefkat içindir ki, idare ve âsâyişe katıyyen ilişmediğimiz gibi, bütün arkadaşlarımıza da o derece tavsiye etmişim ki: Bu nur şâkirdleri, manevî bir zâbitadır, idare ve âsâyişi muhafaza ediyorlar.”***

“Cenab-ı Hakka hadsiz şükür olsun ki: Binler haysiyet ve şerefimi bu vatandaki bîçarelerin istirahatına ve onlardan belaların def’ine feda etmek için bana bir haleti ruhiyeyi ihsan eylemiş ki; ben de onların yaptığı ve niyetinde buldukları tahribat ve ihanetlere karşı tahammüle karar vermişim. Bu milletin âsâyişine, hususan mâsum çocukların ve muhterem ihtiyarların ve bîçâre hastaların ve fakirlerin dünyevî istirahatlarına ve uhrevî saadetlerine binler hayatımı ve binler şerefimi feda etmeye hazırım...”

(Emirdağı Lahikası)

“Hatalı bir adama müteallik, bîçâre ihtiyar vâlide ve pederi ve mâsum çoluk çocukları ezmek, perişan etmek, tarafgirâne adâvet etmek, şefkatin esasına zıddır. Müslümanlar içinde tarafgirâne cereyanlar yüzünden, böyle mâsumlar zulümden kurtulamıyorlar. Hususan ihtilale sebebiyet veren vaziyetler, bütün bütün zulmü dağıtır, genişletir.” (Tarihçe-i Hayat)

Kendisine edilen emsalsiz zulüm ve tazyikat karşısında, o geniş şefkatinin bir icabı olarak, sabır ve tahammülle mukabele eden ve **menfî hiçbir harekete tevessül ve tenezzül etmeyen Hz. Üstad**, talebelerine de bu vadide şöyle tavsiyede bulunur:

“Bize ezâ ve cefâ edenlere karşı hiçbir talebemin kalbinde zerre kadar intikam emeli beslememesini ve onlara mukabil Risale-i Nur’a sadâkat ve sebatla çalışmalarını tavsiye ederim.” (Emirdağı Lahikası)

3) “Meşrutiyet”, “İttihad ve terakki” ve “Cumhuriyet” devrelerinin hepsini gören, bu devirlerin hepsinde manevî mücâhededesini aralıksız devam ettiren, haksızlık karşısında hiçbir zaman susmayan, ikaz ve irşâdına her halükârda devam eden, iç ve dış düşmanların bütün entrikalarını çok iyi tesbit eden ve *“biz müteharrik-i bizzat değiliz, müteharrik-i bilvasıtayız, Avrupa üflüyor biz burada oynuyoruz”* diyerek, hâricî cereyanlara alet olanları nâzikâne ikaz eden Bediüzzaman Hazretleri, *âsâyîşi ihlâl etmenin ecnebî hesabına geçeceğini müdrük olarak*, anarşinin daima karşısında olmu ve âsâyîşin muhafazasına bütün kuvvetiyle çalışmıştır.

Aşağıdaki ifadeler bu hakikati berrak bir şekilde ortaya koymaktadır:

“Size beyan ediyorum ki; dinsizlik hesabına bizi ezen sizler;vatan ve millet, âsâyîş ve idare aleyhinde ve anarşilik lehinde ve müthiş bir ecnebî hesabına beni sıkıştırıp, bir sarsıntı çıkarıp, o cereyanın müdahalesini istiyorsunuz... Onun için, bütün ihanet ve hakaretlerinize beş para kıymet vermem;âsâyîş, idare lehinde sabır ve tahammüle karar verdim.” (Emirdağı Lahikası)

Bu ehemmiyetli sırta binaen, Bediüzzaman Hazretleri, kendisine yapılan katmerli zulüm ve işkencelere azamî sabır ve tahammül gösterdiği gibi,talebelerini de bu noktada şöyle ikaz etmiştir:

“Sakın cereyanlara kapılmayınız, siyasete girmeyiniz, âsâyîşe dokunmayınız.”

“Biz bütün kuvvetimizle anarşiliğe bir sedd-i Zülkarneyn gibi, bir sedd-i Kur’ânî te’sisine çalışıyoruz. Bize ilişenler,anarşilik ve belki komünistliğe zemin ihzar ediyorlar.” (Emirdağı Lahikası)

“Evet, *komünist perdesi altında anarşistliğin emniyeti umumiyeği bozmağa dehşetli çalışmasına karşı* Risale-i Nur ve Şâkirdleri, imânî tahkiki kuvvetiyle bu vatanın her tarafında o müdhîş ifsadı durduruyor ve kırıyor. Emniyeti ve âsâyîşi temine çalışıyor.” (Tarihçe-i Hayat)

“Hem madem her şey geçici ve fânidir ve ölüm ölmüyor ve kabir kapısı

---

kapanmıyor ve zahmet ise rahmete kalboluyor; elbette biz, sabır ve şükürle tevekkül edip sükût ederiz. Zarar ile icbar ile sükûtumuzu bozdurmak ise; insafa, adâlete, gayreti vataniyeye ve hamiyet-i milliyeye bütün bütün zıttır, muhaliftir.” (Şualar)

Evet, Üstadımız sükûtunu bozmadığı gibi, talebeleri de aynı şuur ile sükûtlarını bozmamışlar, harici düşmanların oyununa gelmemişlerdir ve kıyamete kadar da biiznillah gelmeyeceklerdir.

4) Hz. Üstad'ın âsâyişi muhafaza etmesinin ve siyasete karışmamasının ehemmiyetli bir sebebi de **“ihlâs sırrı”**dır. Ömrünün her anını ihlâs üzere geçiren Hz. Üstad, Kur'an-ı Azimüşşân'ın ulvî hakikatlarını ve cevherlerini hiçbir şeye alet etmemeye fevkalâde hassasiyet gösterdiğini şu ifadeleriyle ortaya koymuştur:

“Risale-i Nur'u hiçbir şeye alet edemeyiz. Evvela: Kur'an'ın elmas gibi hakikatlarını, ehl-i gaflet nazarında bir propaganda-yı siyaset tevehhümüyle cam parçalarına indirmemek ve o kıymetdar hakikatlara ihanet etmemektir.”
(Tarihçe-i Hayat)

Bir başka eserinde de aynı hakikati şöyle teyid eder:

“Risale-i Nur ve ondan tam ders alan biz şâkirdleri, değil dünya siyasetlerine, belki bütün dünyaya karşı da Risale-i Nur'u âlet edemeyiz ve şimdiye kadar da etmemişiz. Biz, ehl-i dünyanın dünyalarına karışmıyoruz. Bizden zarar tevehhüm etmek divaneliktir.”

“Kur'an bizi siyasetten men'etmiş; tâ ki elmas gibi hakikatları, ehl-i dünyanın nazarında cam parçalarına inmesin.” (Kastamonu Lahikası)

5) Hz. Üstad'ın âsâyişi muhafazaya çalışmasının çok önemli bir sebebi de **“kendi vazifesini yapıp, Cenab-ı Hakk'ın vazifesine karışmama”** prensibidir.

Bütün mürşidlerin irşâd sahasındaki vazifeleri ancak tebliğ ve nasihattir. Neticeyi halketmek, muzaffer ve muvaffak kılmak, Cenâb-ı Hakk'ın vazifesidir.

Bu sırrı çok iyi bilen Üstadımız, idareye karışmaktan, âsâyişe ilişmekten şiddetle

---

teberri etmiş ve **“yüz elim de olsa ancak Nur’a kâfi gelir”** diyerek bütün himmetini Nur külliyyatının telifine ve neşrine hasretmiştir.

Bu hakikati açık ve seçik olarak kendisi şöyle ifade buyurmaktadır:

“Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Rıza-yı İlâhiye göre, sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i ilahiyeye karışmamaktır. Bizler âsâyişi muhafazayı netice veren müsbet îmân hizmeti içinde her bir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz.”

“Kendimi misâl olarak derim: Ben eskiden beri tahakküme ve terzile karşı boyun eğmemişim. Hayatımda tahakkümü kaldırmadığım bir çok hâdiselerle sabit olmuş. Mesela: Rusya’da kumandana ayağa kalkmamak, Divân-ı Harbi Örfide idam tehdidinde karşı mahkemedeki paşaların suallerine beş para ehemmiyet vermediğim gibi, dört kumandanlara karşı bu tavrım tahakkümlere boyun eğmediğimi gösteriyor. Fakat bu otuz senedir, müsbet hareket etmek, menfi hareket etmemek ve vazife-i İlâhiyyeye karışmamak hakikati için; bana karşı yapılan muamelelere sabırla, rıza ile mukabele ettim.” (Emirdağı Lahikası)

İşte Nur Talebeleri de Üstadlarını örnek alarak, hareketlerini O’nun hakimane ve arifane düsturlarına bina edip, inayet-i İlâhiye ile insanların imanına, hidayetine, ahlâkına hizmet etmektedirler. Evet, onlar, Nur’un ihtiva ettiği gerek imana, gerek ibadete, gerek ahlâk ve âdaba ait yüksek hakikatları hiçbir menfî harekete tevessül etmeden, karınca kararınca, kalp ve vicdanlara, akıl ve idraklere sevdirmeye gayret etmişlerdir ve ediyorlar. Üstadlarının yolunda giderek, icabettiğinde devlet yetkililerini Nur’un hakikatlarıyla ikaz ve irşâd görevlerini de elden geldiği kadar yerine getirmeye gayret göstermişlerdir ve göstermeye devam edeceklerdir.

Evet, bu hizmette, her zaman teenni ve nezaket ile davranmak ve Üstadımızın ifadesiyle **“nezihâne, nâzikâne ve kavli-leyyinle”** tebliğde bulunmak gerektir. Kalpleri Allah’ın rızasıyla merbut olup hizmet aşkıyla yürüyenler, menfî hareketlerden sakınmalı ve dünyevî ve siyasî bir gaye gütmemelidirler.

Güler yüz, tatlı söz, kalp metaneti ve hatır hoşluğu ile fitne kapısını kapatıp, kalp ve hissiyatlarını şeytanın tahribatına karşı siper etmelidirler. Çimenli, çiçekli, ferahlı ve müncezip nice yollar vardır ki, insanı mühlik ve vahşi çöllere çıkartır. Nice dikenli, sarp, sert kayalı yollar da vardır ki, nihayetleri gül ve gülistandır.

Nur Talebeleri Üstad Hazretlerine ittibaen, Nur’un hizmetinde yürürken, takdir-i İlâhî ile maruz kaldıkları musibetler ve ızdıraplan, kimin eliyle gelirse gelsin, onları hata ve günahlarına keffaret sayar, daha bilmedikleri birçok hikmetlerini de mülâhaza ederek sabır ve tevekkül ile karşılarlar.

Üstadımızın yaşadığı tarz-ı hayat ve koymuş olduğu düsturlardan anladığım bu ki; bize teveccüh eden zulümler ne kadar şiddet kazanırsa kazansın, başımıza inen musibetler, tazyikler ne derece bizi sıkarsa sıkınsın, âsâyişi ihlâl etmemize meşruiyet kazandırmaz. Hizmetimizin selamete yürümesi, hâdiseleri Risale-i Nur'un mizanlarıyla tartıp harekâtımızı ve hallerimizi O'nunla tanzim etmemize bağlıdır.

Âsâyişin muhafazasına yardımcı olmamız da Nur meşrebinin

muktezasındandır. Çünkü, dediğimiz gibi, Kur'an ve imân hakikatlarını bu millete mal etmenin yolu, kin ve iğbirara girmeden, fitne ve fesadı uyandırmadan ilim ile hikmet ile şefkat ve merhamet ile hareket etmektir. Malûmya;

“Medenilere galebe çalmak ikna iledir, söz anlamayan vahşiler gibi icbar ile değildir.”

Nur Talebeleri'nin, âsâyişi zedeleyici davranışlardan şiddetle çekinmeleri ve muhafazasına yardımcı olmaları, bazı çevrelerce, tenkid mevzuu yapılıyor. Bu gibi tenkidlere cevaben Üstadımızın Uhuvvet Risalesindeki şu harika tesbitini arz etmekte fayda görüyorum. **Üstadımız şöyle buyuruyor:**

“Nasıl ki, sen bir gemide veya bir hanede bulunsan, seninle beraber dokuz mâsum bir cânî var. O gemiyi gark ve o haneyi ihrak etmeye çalışan bir adamın, ne derece zulm ettiğini bilirsin.”

“Ve zâlimliğini semâvata işittirecek derecede bağıracaksın. Hatta bir tek mâsum dokuz cânî olsa; yine o gemi hiçbir kanunu adâletle batırılmaz.”

"Aynen öyle de: Sen, bir hane-i Rabbaniye ve bir sejjine-illâhiye olan bir mü'minin vücudunda imân ve İslâmiyet ve komşuluk gibi dokuz değil, belki yirmi sıfat-ı mâsume varken; sana, muzır olan ve hoşuna gitmeyen bir cânî sıfatı yüzünden ona kin ve adâvet bağlamakla o hane-i mânevîye-i vücudun manen gark ve ihrakına, tahrip ve batmasına teşebbüs veya arzu etmen, onun gibi şeni' ve gaddar bir zulümdür.” (Mektubat)

İşte bunun gibi cemaat veya devlet de şahs-ı manevî olarak bir fert gibidir. Onun da iyi ve kötü halleri, faydalı ve zararlı tarafları, mâsum ve cânî sıfatlan olabilir. Yukarıda zikredilen kaideye binaen, bazı devlet yetkililerinin hatalı hareketlerinden dolayı devleti batırmaya çalışmak, bir ferde kıyas edilemeyecek kadar şeni' ve gaddar bir zulüm olur.

Demek bizim âsâyişin yanında yer almamız, devletin nâmeşru olan hallerinitasvip ettiğimiz mânâsına gelmez ve gelmemeli.

Bu milletin imanına, bütün şube ve kadrolarıyla musallat olan şukebâirler, iffet ve ahlâkını tahrib eden şu sefahat ve rezaletler, din ve vicdanımızın bir muktezası olarak, elbette bizi de muzdarip ediyor. Bu ızdırabın dinmesi, bu esefin sona ermesi, ancak ve ancak imân ve Kur'an hakikatlarının fert ve cemiyete, daha doğrusu vicdan-ı umumiyeye hâkim olmasıyla mümkündür. Bu ise dâhildeki istikrarın, sulh ve musalahanın mümkün olduğu kadar teminine bağlıdır. Nur Talebeleri olarak bizim en büyük vazifelerimizden biri de, **âsâyişin temini, huzur ve emniyetin tesisidir.** Keşmekeşlik ve huzursuzluk kimden ve hangi menbadan kaynaklırsa kaynaklınsın, kanımızı içen düşmanın hesabına geçer. Evet, Üstadımızın dediği gibi; iki elimiz var, yüz elimiz de olsa ancak Nur'a kâfi gelir. Hiçbir cihetle zor kullanmaya, hırçınlık çıkartmaya hakkımız ve selahiyetimiz yoktur. Evet; Nur Talebeleri **âsâyişin mânevî bekçileridir.** Bu hakikat dün geçerli olduğu gibi bugün de geçerlidir, yarın da geçerliliğini muhafaza edecektir.

Çok iyi bilindiği gibi, insanı intibaha davet eden sebeplerden birisi, belki de en birincisi, tarihin korkunç ibretli sayfalarını daima göz önünde bulundurmasıdır. Bu nokta-i nazardan Cenâb-ı Hak; **“Ey akıl sahipleri! (Hâdiselere) ibretle nazar ediniz.”** buyuruyor. Bu hadiselerin ruhunu anlayıp mizana vurmada en doğru ve esaslı bir mihenktir. Evet, devr-i saadetten bu yana İslâmiyeti içinden yıkmak isteyen müfsidler, daima suret-i hakdan görünüp, hak ve hakikati perde yaparak hareket etmişlerdir. Şimdi de memleketimizde kaynakları belli, zihniyetleri menfî, samimiyetsiz bir takım zümrelerin âsâyişi ihlâl faaliyetlerinde, bazan da hakkı perde yaparak çalıştıklarını müşahade etmekteyiz. Bu gibi menfî ve yıkıcı propagandalara kapılmamız için Meyve Risalesindeki şu ibretli levhayı daima göz önünde bulundurmamız son derece lüzumludur.

“Ömür sermayesi pek azdır. Lüzumlu işler pek çoktur. Birbiri içinde mütedahil daireler gibi, her insanın kalb ve mide dairesinden ve cesed ve hane dairesinden mahalle ve şehir dairesinden ve vatan ve memleket dairesinden ve küre-i arz ve nev-i beşer dairesinden tut, tâ zîhayat ve dünya dairesine kadar, birbiri içinde daireler var. Her bir dairede, herbir insanın bir nevi vazifesi bulunabilir.”

"Fakat en küçük dairede en büyük ve ehemmiyetli ve daimi vazife var. Ve en büyük dairede en küçük ve muvakkat ara sıra vazife bulunabilir. Bukıyas ile küçüklük ve büyüklük makûsen mütenasib vazifeler bulunabilir. Fakat büyük dairenin câzibedarlığı cihetiyle küçük dairedeki lüzumlu ve ehemmiyetli hizmeti bırakıp lüzumsuz, malayani ve afakî işlerle meşgul eder. Sermaye-i hayatını boş yerde imha eder. O kıymetdar ömrünü kıymetsiz şeylerde öldürür." (Şualar)

Müslümanlar bu hikmetli nasihati hayatlarında tam manasıyla düstur edindikleri takdirde, hâricî ve geniş dairelerin lûtf-i ilâhî ile kendilerine musahhar olacağından

---

şüphe edilmemelidir. Nitekim Cenab-ı Hak bir hadis-i kudsîsinde şöyle buyurur:

“Ben Allah-u Azimüşşan, Melikü’l-Mülüküm. Hükümdarların kalpleri ve nasiyeleri benim elimdedir. Kullar bana itaat ederlerse, ben de onlara rahmet kılarım. Ve eğer kullar bana isyan ederlerse, ben de onları onlara ukubet (azap verici) kılarım. Binaenaleyh mülûke sebb (sövmek, beddua) ile meşgul olmayın ve lâkin bana tövbe ve müracaat eyleyin ki onları size bükeyim.” (Elmalılı, s.1071)